

Kik támadják Magyarországot és miért?

Három, hazai, polgári-gondolkodó. Két politológus és egy közgazdász jelentette meg a Kairoosz kiadónál ezt a jól sikerült kötetet. Az elemzéseik alaposak és átgondoltak, s ha kritikus szemmel nézünk, akkor csak azt az egyetlen hibát tudom felfedezni benne, hogy tartanak attól, hogy az „összeesküvés elmélet” sommás ítéletét kapják majd, s így ezt az egyetlen fontos alapvetést hagyják ki a nagyívú munkából.

Tóth Gy. László, Lentner Csaba és Zárug Péter Farkas nem kerülgetik tehát a forró kását, legfeljebb nem eszik meg, s így elkerülük az ajkaik megégetését.

Bátran kifejtik azonban azon eddig elhallgatott tény, hogy a nemzetállamok felett létező pénzügyi-gazdasági érdekcsoportok (szerintem egyszerűen csak: bankárkaszt) számára a demokrácia csak addig tolerálható, míg nem akadályozzák az érdekeik érvényesítését. Viszont vissza-visszatérően írják le, hogy a liberális értelmiség nem érdekelt a nemzeti célok megvalósításában, sőt kifejezetten ők adták el az országot és hajszolták bele az adósságcspadba. Itt azonban nem írnak a hamis rendszerváltás titkosszolgálati háttéréről, valamint a pártok hitelfüggőségéről a választási kampányfinanszírozás kapcsán, amely az egész „képviseleti demokrácia” szisztémának az alapvető hibája és a korrumpálódásának beépített lehetősége.

Szépen levezetik a szerzők, hogy az importált tőke nemcsak profitot termel a befektetőknek, hanem ezzel együtt gyengíti hazánk pénzügyi stabilitását és a társadalom életminőségét. De mégsem jut el addig a következtetésig, amelyet 1956-ban a magyar nép, dolgozó tömegei felismertek: se nem szocialista, se nem kapitalista termelési mód kell, hanem sajátos magyar (harmadik) út! Felismerik a Nyugat új típusú gyarmatosítási szándékát, de nem a vele való egészséges és támadhatalatlan szembenállást, hanem az erősebbel való kompromisszum kényszerét akarják tudatosítani a magyar társadalom tagjaiban. Érzetik, hogy hazánk kiszakadásával az EU-ból az egész térség elveszhetne, vagy a kivont profit erősen lecsökkenne a pénzvilág számára, de erre nem biztatják a hatalom Fideszes képviselőit.

Csak egy nagyon is óvatoss és irányváltásos kompromisszumot tudnak elképzelni. Szerintük a második Orbán-kormány kényszerűségeiből kezdett bele a forradalmi „hiperaktivizmusba” a gazdaság és a törvényhozás területén. S szerintük inkább a nyílt, s erős párt-pretorianizmushoz társul, fölényes kommunikáció volt a hibás a nemzetközi támadások oka. A gyermekkori hiperaktivitás már ismert fogalom, de a másik – a nyílt és erős párt-pretorianizmus – ismeretlen!

„Amos Perlmutter általános elfogadott definíciója szerint a pretorianizmus egy olyan helyzet, amikor a ka-

még a Montesquieu (monteszkői) féle modern politika gondolatain is. (Ez már világosan lelepleződött 2006 őszén, amikor a rendőrség a pártpolitikai hatalom magánrendőrségeként funkcionált) A pártpolitika nemhogy fellépne az önkényuralom ellen és a hatalomnak a különböző ágazatait tartalmilag is szétválasztaná, hanem éppen ellenkezőleg: a hatalomcentralizáció eszközeit erősítik úgy, hogy még a formai hatalommegosztást is teljesen elfelejtik. Ráadásul ezzel, még az egykori alkotmányos királyi hatalom korlátait sem adják vissza, tehát ma sajnálatosan igaza van a Maszopos rablóbandának abban, hogy a nyertes párt vezetőjének kezében van a tejhatalom, s így szinte nem is beszélhetünk hatalommegosztásról! Igaza van, hiszen ez már az előző ciklusokban is így volt, legalább 90 százalékban.

Ebben az utóbbi megállapításomban az a szörnyű számomra is, hogy Magyarországon legutóbb (1867 és 1948 között) sem volt lehetséges, hogy király, kormányzó, miniszterelnök így uralta volna a parlamentet és a bürokráciát. Kivételt képeznek az 1905-ös darabont kormány, az 1918–19-es forradalmi kormányzat és az 1944-es nyilásuralom, illetve a vele azonos módon létrejött 1945 és 1989 közötti illegitim kormányok kora.

A második Orbán-kormány tehát azt a hatalmi túlsúlyt építette tovább, amit már 1945-től kezdve a bolsevikok folyamatosan „fejlesztettek”. Pedig lett volna lehetőség másikat utat választani és visszatérni a magyar közjog évezrede alatt kiizzadt hagyományrendünkhöz, illetve annak 1956-os minta alapján való továbbfejlesztéséhez. Erre a Nyugat legfeljebb hasonló erejű „sörtüzzel” válaszolt volna, de Mi közben kinyithattuk volna azt a lehetőséget, amely a múlt alapján vezet a jövőbe!

A szerzők – akik 2006-ban még távolról sem hirdették azt amit a Kossuth tér „erkölcsi forradalma” állított – felismerve tévedésüket kimondták: „A neoliberalis mintát követve ahogy nő az integrálódásunk, úgy mélyül a leszakadásunk...vagyis a növekvő gazdasági integráció csökkenő esélyű társadalmi felzárkózással jár.” Sőt már azt az igazságot sem hallgatják el, amit mi ott a Kossuth téren számtalanszor elmondunk, hogy: „Az elmúlt két évtizedben téves sztereotípiák, téves monetáris gyakorlat jellemezte a Nemzeti Bankot. Vissza kell integrálni. Devizatartalékaikat ésszerűen, a magyar gazdaság megerősítésére kell fordítani....nem az Európai Unió elvárásainak megfelelő sarkalatos törvényt kell a magyar jegybank működésére alkotni.” Szinte hihetetlen változások ezek a közbeszédben.

S ráadásul, a magát „forradalminak” – sőt sokkal helyesebben kifejezve „szabadságharcosnak” – tartó Orbán-kabinet csak leszámolt a látszat-konszenzuális demokráciamoddell álságával, s bevezette a Nyugaton már oly régóta, igen divatos, többségi-demokráciamoddell. Valójában ennek a felrovása csak indok és causus belli volt, mert a bankárkaszt érdekeinek legapróbb sérülése is épp ilyen hisztériát váltott volna ki a modellváltás nélkül is. A felbőszült bankárkaszt nagytöke és annak lakásai, és a médiabirodalmak jól megfizetett komisszárjai azok, akik itt nemzetközi konfliktusokba hajtották Orbán Viktor pártját. (azt persze elismerem, hogy ennek háttérében a liberális hazai értelmiség kiválasztottság tudatú rétege a fő motor!)

Mivel az EU vezető tagállamai ma már nem nagyon örülnek a 2004 és 2007 évek bővítéseinek, így bátran kijelenthetnénk mi is, hogy nekünk ez rossz üzlet volt, mert elvették piacainkat, s bár ígéretesek voltak, de nem kaptunk cserébe semmit. Sőt nemzeti kiállításunk olyan tompult, hogy sem uniós csatlakozásunk előtt, sem utána, nem léptünk fel a trianoni megcsönkítésünk ellen. Az akkor kialakított utóállamok többségének megszűnésekor a magyar kormányok hangját sem lehetett hallani, ebből következően azok nem is lehetnek magyar kormányok. Varga Csaba még tovább megy,

amikor azt írja: „Megcsönkítatásunkat oktalan előzékenységeinkkel hovatovább öncsonkítással véglegesítettük.” Nem érvényesíti a kormány még a nyilvánvalóan csaló bankokkal szemben sem a törvényt, pedig a magyar társadalom kifosztói egyértelműen törvényellenesen szabtak feltételeket és módosítottak semmis szerződések által törlesztőrészleteket. Visszaélt erőfölénnyel itt az EU is, mert már a csatlakozásunk előtt hátrányosan lettünk megkülönböztetve, saját alaptörvényét is megszegte már többször és durván. A már 1975-ben is Magyarország volt az egyetlen kereskedelmi partnerre az ÉGK-nek mely nem kapta meg a legnagyobb kedvezményt, s amikor 1992-ben már megkapjuk, a rablóprivatizációval tönkretett magyar gazdaság már képtelen abból előnyt kovácsolni. Sőt, éppen akkor kezdett drámaian romlani a külkereskedelmi mérlegünk, és az oly jól bereklámozott „piacgazdaság” nyugati vállalatainak a közterhekből való kimaradása egekbe emelte az államháztartás hiánymutatóit, s nyugati bankoknak való kiszolgáltatottságot.

Nemcsak a gazdaságunk, hanem külpolitikánk is mélyrepülés. Nem csak az EU vezetősége szenved farkasvakságban, hanem a teljes magyar politikai osztály azzal, hogy mindezt nem időben ismerték fel és nem időben cselekedtek! Sajnos az EU csatlakozás mára, jóvátehetetlen károkat okozott mind az erkölcs, mind a gazdaság, de még a hagyománytisztelt területén is. A külpolitika pedig a teljes behódolás szintjén van, mert nem szájvalva kellett volna a szabadságharcot vívni, hanem szépen csendben és a magyar élelmiszerfeldolgozás teljes iparának újjászervezésével, amit csak az állam tudott volna megoldani. De ehhez nem lett volna szabad Ángyán Józsefet ellehetetleníteni, majd dobni. Mint a használt citromot. Ezek a tények mutatják leginkább, hogy mennyire igaz a párt-pretorianizmus, az elmúlt húsz esztendő minden kormányára.

Szerencsére a könyv nem kívánja letagadni a legfontosabb támadók elleni közvetett bizonyítékokat sem. Tóth Gy. László tabukat döntögetve elemzi a zsidó magyar együttélés zavaró tényeit és végre kimondja, hogy: „Mondanivaló hiányában a baloldal mindig az antisze-

mitizmus elleni harcba kezd. A háborúhoz antiszemitákra nincs is szükség.” (de mivel az antiszemitizmus gerjesztéséhez sem kellenek antiszemiták, így előbb-utóbb akkora gerjesztés lesz, a rendszeres kárpótlás és nyugdíjelés okán, hogy lesz antiszemitizmus hazánkban.)

Ezért lenne szükség arra, hogy a kérdéseket ne söpörje a pártpolitika a szőnyeg alá, hanem nyíltan beszéljünk meg, mert nem mindegy a nemzet számára az, amit „Simon Peresz izraeli államelnök mondott 2007. október 10-én Magyarország iránti felvásárlás izraeli szándékairól. Ahogy Tóth Gy. László írja:” Nem véletlen, hogy az izraeli államelnök beszédét kínos csend követte. Az elhíresült mondatokra érdemben, azóta sem reagált senki Magyarországon, sem a baloldalon, sem a jobboldalon. A beszéd elhangzása után Peresz úr a Népszabadság segítségével tett egy bágyadt kísérletet a helyzet súlyosságának enyhítésére: gyakorlatilag a csalódottságának adott hangot amiatt, hogy a magyarok mennyire nem értik a tétét, az iróniát....Csakhogy e mondatok elhangzásának mikéntje, az előadó metakommunikációja, valamint a szöveggörnyezet teljes egészében érvényteleníti ezt a szánalmas és abszurd magyarázkodási kísérletet.”

Ezek után persze az sem lesz meglepő, hogy e szerző így ír a külkapcsolati rendszerünkről: „Magyarországnak változtatnia kell atlantista-cionista elköteleződésén, mert az Amerikai Egyesült Államok nem tekintti egyenrangú partnereknek Közép-Európa országait...”

Nos, a könyv nagyszerű korpék, csak érteni kell a nyelvét és tudni kell a sorok kötött is olvasni egy kicsit. Az, hogy a mai bankárkaszt, nem akarja hazánkat kienyegedni az adósságcspada szorításából, szerintem érthető, de nem tűrhető el. A nemzet azonban még nem elég tudatos, a két politológus és a jó nevű közgazdász a józanészre hivatkozva inkább kompromisszumoskiegyezést szeretne a bankárkasztal, s a belföldi konfliktusok feloldását. Csakhogy a kiegyezés az eredeti céloknak részbeni feladását is jelenti. A kompromisszum így nem önálló, nemzeti utat jelent, hanem a beolvadást fogja szolgálni az EU, illetve az USE tartományai közé.

Ennél pedig sokkal jobb lenne egy nemzetté emelkedő nép, amely nem kurzusokban, hanem a bevált közjoi hagyományokban, amit pl. meg sem említett ez a könyv. Én azonban ennek ellenére is ajánlom olvasásra, mert sokak számára ez lesz az első lépcső.

Dr. Bene Gábor S.
Nemzeti InternetFigyelő

Ha tudni akard ki uralkodik fölötted, elég kideríteni, hogy kit nem szabad bírálnod.
- Voltaire